ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

“Αν δεν μπορώ να εμπνεύσω τον έρωτα, θα προκαλέσω το φόβο”.

Κάπως έτσι το είχε θέσει η Μαίρη Σέλλεϋ, η συγγραφέας του κλασικού «Φρανκεστάιν». Η καθολική και διαχρονική αναγνώριση του έργου της αποδεικνύει πως η μέθοδος αυτή δουλεύει. Κάπου εκεί βρισκόμαστε. Το **στρατόπεδο του ΝΑΙ,** ούτε μπορεί, ούτε επιχειρεί να πείσει ότι το ΝΑΙ στη μαύρη πρόταση της ευρωζώνης για ένα ακόμη γύρο κοινωνικής λεηλασίας και εργατικής γενοκτονίας, έχει οποιαδήποτε θετική προοπτική. Που να την βρει;

Απλά είναι τα πράγματα. Ο προηγούμενος γύρος μνημονιακής λεηλασίας για το 2009-2014 περιείχε:

Δραματικές μειώσεις, όπως:

• μείωση δαπανών για Υγεία 37,6%, για Παιδεία -36,7%, για Δημόσιες Επενδύσεις -33,2%
• μείωση συνολικού εργατικού εισοδήματος κατά 37%
• μείωση (εν δυνάμει) εργατικού δυναμικού -4,4% (220.000 άνθρωποι), κυρίως λόγω μετανάστευσης
• μείωση απασχόλησης κατά 22,8%, λόγω ανεργίας και μετανάστευσης
• μείωση ΑΕΠ από 239 σε 184 δις

Τρομακτικές αυξήσεις, όπως

• αύξηση χρέους από 126% στο 177%,
• αύξηση ανεργίας από 9% σε 26,6% (επιπλέον 824.000 άνεργοι)

Ποια είναι η **πρόταση του ΝΑΙ**, στην ουσία; Έ**νας ακόμη γύρος, ένα ακόμη «χέρι».** Το «γνωρίζουμε και αντέχουμε», φυσικά και δεν ισχύει, καθώς αυτή η νέα κοινωνική μαχαιριά, θα γίνει εκεί που σταμάτησε η προηγούμενη. Και ο πόνος στο κόκαλο είναι άλλο πράγμα.

Μόνη λύση η **καλλιέργεια φόβου** λοιπόν.
Καλά το έχουν σκεφτεί.
Ο **φόβος του αγνώστου** μας αποσπά την προσοχή από το γνωστό. Σχεδόν εξαφανίζει το γνωστό, το αντικειμενικό. Επικεντρώνει αλλού. Το ακούμε συχνά; «Εντάξει, άσε τώρα αυτά και πες μου, θα γίνει χρεωκοπία;». Το ξέρουμε και από την καθημερινή μας ζωή: Οι άνθρωποι συχνά επινοούν υπέρτερους και φανταστικούς τρόμους για να ξεπεράσουν ή να βολέψουν τα πράγματα με τους πραγματικούς.

Ας είμαστε δίκαιοι ωστόσο. **Δεν πρόκειται για φοβία**, ένα συναίσθημα απέναντι σε ανύπαρκτους ή ελάχιστα πιθανούς κινδύνους, αλλά για φόβο που σχετίζεται με τη συνειδητοποίηση πραγματικών ή πιθανών ΝΕΩΝ κινδύνων και απειλών. Πρόκειται για το αρχαιότερο και βαθύτερο συναίσθημα του ανθρώπου: φόβος έναντι του αγνώστου.
Αυτό είναι που λέει το στρατόπεδο του ΝΑΙ σε αυτούς που κατά τα άλλα τους βλέπουν από ψηλά, περιφρονητικά και αλαζονικά, ως αμόρφωτο «λαουτζίκο» (αλλά τώρα δυστυχώς αυτοί ψηφίζουν και είναι για λίγο τιμώμενοι βασιλιάδες....): «Εντάξει άθλια είναι τώρα τα πράγματα. Αλλά τα ξέρεις πως έχουν και λογαριάζεσαι. Αύριο;»
Ο άνθρωπος που είναι **μόνος** του, φοβάται, σκέφτεται κυρίως απαισιόδοξα και αρνητικά. Αλλά υπάρχει και ένα βήμα πιο πάνω από αυτό: Ο **συλλογικός φόβος** ως οδηγός της κοινωνικής και πολιτικής συμπεριφοράς.

Εδώ τα πράγματα γίνονται σοβαρότερα: Ο μαζικός φόβος διαμορφώνει άγριο και **ορμητικό αγελαίο ένστικτο.** Θυμηθείτε το ποδοπάτημα σε μια έξοδο πανικού μετά από αναγγελία σεισμού ή πυρκαγιάς σε κτίριο. Τούτος ο φόβος έχει ακράτητη και θανατηφόρα δύναμη: Τείνει να προκαλεί το μένος εναντίον όσων δεν θεωρούνται μέρος της αγέλης.
Φόβος και αίσθημα ασφάλειας/ανασφάλειας πάνε μαζί. Αλλά αυτή η σύνδεση έχει πολλές όψεις. Συχνά, για ασφάλεια οι άνθρωποι φτιάχνουν **τείχη.** Από φόβο τα κάνουν διπλά ή τα ψηλώνουν. Και **κυκλώνονται** διαρκώς από αυτά, μετατρέπουν τα τείχη που οι ίδιοι έφτιαξαν σε **φυλακή** τους. Ας φέρουμε λίγο στο μυαλό τη συζήτηση για τους μετανάστες και την παράλληλη βλάστηση του ρατσισμού και του φασισμού.

Πολλοί αρνούνται ως μειωτική και άδικη την άποψη ότι ενεργούν και σκέφτονται υπό καθεστώς φόβου. «Απλά είμαι συνετός, μιας και έχω παιδιά και οικογένεια και όχι απερίσκεπτος όπως άλλοι», αντιλέγουν. Και όμως, αυτού του είδους η **σύνεση,** πολλές φορές δεν είναι τίποτα περισσότερο, παρά ένα καθρέφτισμα, ένας ευφημισμός του φόβου.

«Ωραία, τι θα ήθελες τώρα; Να συμφωνήσουμε πως εσείς του ΟΧΙ είστε γενναίοι και εγώ ο

δειλός; Σας ικανοποιεί αυτό;»
Σίγουρα το έχουμε ακούσει συχνά. Καμία φορά μάλιστα, μπορεί και να έχουμε απαντήσει, πως ναι, μας ικανοποιεί, έστω ανομολόγητα.
Όμως η ομολογία ήττας του κόσμου, των φτωχών, των ανέργων, των αδύναμων εργαζομένων, δεν είναι νίκη δική μας, ούτε αποτελεί ικανοποίηση. Όχι για αυτούς που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο, για τους ανθρώπους, με τους ανθρώπους, με την κοινωνική πλειοψηφία, δηλαδή με τον κόσμο της εργασίας και του μόχθου.
Δεν παριστάνουμε τους άφοβους και δεν είμαστε. Φοβόμαστε όπως όλος ο κόσμος και σίγουρα περισσότερο από τους επιχειρηματίες, από αυτούς που έβγαλαν τα λεφτά τους στο εξωτερικό, από τους φραγκάτους, Φοβόμαστε την προοπτική να μη βρούμε δουλειά, να μείνουμε χωρίς δουλειά και μισθό ή χωρίς φαγητό για τα παιδιά, όπως και την αδυναμία να πληρωθεί το ρεύμα.

Δεν είναι γενναίος ένας άνθρωπος που έχει άγνοια κινδύνου ή αυτός που δε φοβάται τίποτα από απερισκεψία ή αδιαφορία ή και από τυφλή θρησκευτική ή άλλη πίστη. Αν ήταν έτσι, «τότε και οι πέτρες και τα άλλα άψυχα θα ήταν γενναία», όπως σημειώνει και ο Αριστοτέλης. Και συμπλήρωνε: «Είναι αναγκαίο να αντιμετωπίζεις τον κίνδυνο, παρά το ότι νιώθεις το φόβο. Διαφορετικά, αν τον αντιμετωπίζεις χωρίς να νιώθεις φόβο δεν είσαι γενναίος”. Ή δεν είσαι και τόσο πραγματικός, θα προσθέταμε...
Συνεπώς, όχι, η διαφορά μεταξύ του ΝΑΙ και του ΟΧΙ, μιλώντας για τους ψηφοφόρους, τον απλό κόσμο και όχι τα επιτελεία, δεν είναι μεταξύ όσων φοβούνται και παραδίνονται και όσων είναι απερίσκεπτα άφοβοι και πάνε κατ’ ευθείαν στο γκρεμό.

Υπάρχει όμως, πραγματική διαφορά στάσης και φιλοσοφίας.
Ο Γκάντι θεωρούσε πως ο φόβος έχει κάποια χρησιμότητα, αλλά έλεγε το αντίθετο για τη **δειλία** που είναι άλλο πράγμα. «Οι δειλοί, συμπλήρωνε ο Σαίξπηρ, πεθαίνουν πολλές φορές πριν το θάνατό τους». Ποιος γονιός δικαιούται να το κάνει αυτό για τα παιδιά του και μάλιστα στο όνομά τους;
Εμείς λέμε να δούμε την πραγματικότητα κατάματα, όσο και αν είναι φρικτή. Να αναμετρηθούμε με την αλήθεια, όσο και αν είναι επώδυνη. «Αν μπορείς κοίταξε τον φόβο κατάματα και ο φόβος θα φοβηθεί και θα φύγει», έλεγε ο Καζαντζάκης.

Η αντίσταση, η δράση γιατρεύουν το φόβο. Η αδράνεια, η μοιρολατρική αποδοχή και πολύ περισσότερο η συν-υπογραφή του, δημιουργούν τον τρόμο.
Γνωρίζουμε τις συνέπειες της αντίστασης και δεν είμαστε απερίσκεπτοι. Αλλά έχουμε και υποχρέωση να σταθούμε όρθιοι. Με ευθύνη απέναντι στα παιδιά μας και το μέλλον τους. Με αίσθηση ότι αποτελεί δικαίωμα της εργατικής τάξης και όσων ζουν τίμια από τη δουλειά

τους και όχι από τη δουλειά άλλων, να ζουν με αξιοπρέπεια, χωρίς εκμετάλλευση και δεσποτισμό. Με έγνοια απέναντι στην ουσιώδη έννοια της κοινωνίας και της συλλογικής ζωής και πολιτισμού, ενάντια στον παχυδερμισμό, το «δε πα να κουρεύεται ο άλλος», το « όλοι εναντίον όλων»

Δεν είναι **δονκιχωτισμός**, όπως λένε οι «λογικοί». Είναι ο μόνος δρόμος σωτηρίας. Αυτοί που στον πόλεμο επιδιώκουν με κάθε τρόπο να σώσουν τη δική τους ζωή, αυτοί συνήθως πεθαίνουν πρώτοι και μάλιστα ταπεινωτικά και άδοξα.

Το ΟΧΙ δεν είναι επίδειξη αφοβίας για γενναίους Δονκιχώτες

Είναι συνειδητή και αναγκαία στάση, και προϊόν ζυγιασμένης σκέψης. Δύο πράγματα να σκεφτούμε:

Πρώτο: Την πραγματικότητα της κοινωνικής καταστροφής την έχει δημιουργήσει συνειδητά το στρατόπεδο του ΝΑΙ και αυτό πρέπει να ηττηθεί. Τα πολύ χειρότερα, αν νικήσει το ΝΑΙ, τα έχουμε σίγουρα και εξασφαλισμένα μπροστά μας και σε όλους τους τομείς. Τα λέει το κείμενο της συμφωνίας που υποστηρίζουν: Μείωση μισθών και συντάξεων, άγρια φορολογία με ΕΝΦΙΑ και ΦΠΑ και άλλα πολλά. Μέσα στην ευρωζώνη και με τις τράπεζες στα χέρια των τραπεζιτών και του Ντράγκι, θα κουρέψουν αργά ή γρήγορα τις καταθέσεις. Θα διαλύσουν τα πάντα και θα λένε μάλιστα ότι είχαμε συμφωνήσει με το ΝΑΙ μας. Το ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ είναι μούφα. Εννοούν ΜΕΝΟΥΜΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ!

Δεύτερο: Τούτη την κυβέρνηση, δικαιούμαστε να την πούμε ανίκανη και να τη διώξουμε νύχτα ακόμη, στο βαθμό που δεν καταφέρνει να σταματήσει την κοινωνική καταστροφή που δημιούργησαν οι προηγούμενη, βαυκαλιζόμενη με μια «διαπραγμάτευση» υποταγής με την ευρωζώνη, που οδηγεί με σιγουριά και σε νέο μνημόνιο και σε ταπείνωση. Με μια νίκη του ΟΧΙ, θα λογαριαστούμε καλύτερα με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Μια θα είναι η αναγκαία στάση από Δευτέρα αν έχει νικήσει το ΟΧΙ:

Εμείς “**ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ”**

Που σημαίνει:
Εμείς ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ σε μειώσεις μισθών και συντάξεων
ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ στη διατήρηση του ΕΝΦΙΑ και τη σφαγή μέσω ΦΠΑ
ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ σε ιδιωτικοποιήσεις λιμανιών, αεροδρομίων και δημόσιας περιουσίας

ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ σε πληρωμή του ληστρικού χρέους
ΜΕΝΟΥΜΕ ΟΧΙ σε ευρωζώνη και ΕΕ

Στο χέρι μας είναι να νικήσουμε το φόβο, αγγίζοντας την ελπίδα για τη νίκη, με τον αγώνα και το **ψηφοδέλτιο του ΟΧΙ.**